

Nr 152.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse av 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske; given Stockholms slott den 9 mars 1928.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse av 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske.

Under Hans Maj:ts,
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Johan C. W. Thyren.

F ö r s l a g

till

L a g

om ändrad lydelse av 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 (nr 42 s. 1) om rätt till fiske.

Härigenom förordnas att 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 om rätt till fiske skola erhålla följande ändrade lydelse:

18 §.

Fiskar någon utan lov i fiskevatten, där han ej äger rätt till det idkade fisket, vare vad han därvid fångat eller, där det ej kan tillrättaskaffas, dess värde förverkat till fiskevattnets innehavare eller, då fångsten skett i vatten, som i 1 eller 6 § avses, eller i allmänt kronofiske, till kronan.

19 §.

Anträffas å bar gärning någon, som olovligen fiskar i annans fiskevatten, må den, som fiskevattnet äger eller innehaver, eller hans folk av den fiskande taga båt, redskap eller annat till vedermåle och pant och behålla det, till dess han rätt för sig bjuder. Enahanda rätt tillkommer i fråga om vatten, som i 1 eller 6 § avses, allmän åklagare och beträffande allmänt kronofiske eller allmäningsfiske förutom honom jämväl den, vilken äger fisket nyttja.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1929.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å
Stockholms slott den 24 februari 1928.*

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena LÖFGREN, statsråden
THYRÉN, RIBBING, MEURLING, GÄRDE, PETTERSSON, ROSÉN, HAMRIN, ALM-
KVIST, LYBERG, VON STOCKENSTRÖM.

Efter gemensam beredning med ministern för utrikes ärendena och chefen
för jordbruksdepartementet anför chefen för justitiedepartementet, statsrådet
Thyrén:

»I överensstämmelse med allmänna internationella rättsregler är fisket i
Sveriges territorialvatten förbehållet svenska undersåtar. På denna grund-
sats vilar kungörelsen den 5 maj 1871, därigenom stadgats att på rikets
västra kust, från Kullens fyr till gränsen mot Norge, det fiskevatten, i
vilket fisket är Sveriges innebyggare uteslutande förbehållet, skall anses ut-
åt havet sträcka sig en geografisk mil från land eller ytterst från svenska
kusten beläget skär, som icke ständigt översköljes av havet. Regeln utföres
vidare i dels kungörelsen den 4 juli 1910 angående tillämpningen av 1871
års kungörelse, dels ock kungörelsen den 25 oktober 1907 angående vissa
föreskrifter rörande fiskeriförhållandena i de till Sverige och Danmark grän-
sande farvattnen. 1907 års kungörelse — vilken återger de bestämmelser,
som träffats i fiskerikonventionen mellan Sverige och Danmark den 14 juli
1899 med de ändringar, som däri införts genom deklaration den 5 oktober
1907 — innefattar till förmån för danska undersåtar med avseende å bland
annat Öresund och vattnet utanför Laholmsbukten vissa undantag från huvud-
regeln om svenska undersåtars ensamrätt till fisket i territorialvattnet.

Samma huvudregel har kommit till uttryck även i lagen den 27 juni
1896 om rätt till fiske. Då i 1 § skolats utsägas, att i öppna havet ävensom
vid sådana kronan tillhöriga havsstränder samt i saltsjön belägna skär och
holmar, vilka ej höra till något hemman eller innehavas under särskilda
villkor, fisket — dock med viss inskränkning i fråga om utsättande av fast
fiskeredskap — står öppet även för andra än strandägare, har detta näm-
ligen uttryckts sålunda, att varje svensk undersåte förklaras äga rätt att
fiska i nu avsedda vatten. Och då i 3 och 4 §§ stadgats undantag från
den i 2 § meddelade bestämmelsen om strandägares ensamrätt till fisket
i vattnet vid hans strand, har i vissa fall likaledes uttrycket 'varje svensk
undersåte' använts för att beteckna de till fisket berättigade.

Påföljd för utlänning, som utan lov fiskar i svenskt territorialvatten, är icke angiven i de nyss berörda författningarna av 1871 och 1910. I 1907 års kungörelse hava vissa straffbud meddelats, men de avse allenast det fall, att någon underlåter iakttaga i kungörelsen meddelade ordningsföreskrifter.

I 1896 års fiskerättslag har icke upptagits någon straffbestämmelse mot olovligt fiske. I detta avseende stadgar emellertid 24 kap. 14 § strafflagen — förutom straff av böter för den, som genom grävning eller annorledes drager till sig annans fiske eller genom stängsel eller fiskeredskap avhåller fisk från annans fiskevatten — enahanda straff för den, som olovligen fiskar i annans fiskevatten eller sätter ut fast fiskeredskap i vatten, där fiskerätt tillkommer varje svensk undersåte. Vidare gäller enligt samma lagrum, att, om delägare missbrukar sin rätt i samfällt fiske, straffet är böter högst 100 kronor. Till dessa bestämmelser ansluta sig i viss mån föreskrifterna i 18 och 19 §§ fiskerättslagen. Det förra lagrummet stadgar, att, om någon fiskar utan lov i fiskevatten, där han ej äger rätt till det idkade fisket, vad han därvid fångat eller, där det ej kan tillrättaskaffas, dess värde skall vara förverkat till fiskevattnets innehavare eller, då fångsten skett i allmänt kronofiske, till åklagaren. I 19 § säges, att, om någon, som olovligen fiskar i annans fiskevatten, anträffas å bar gärning, må den, som fiskevattnet äger eller innehaver, eller hans folk av den fiskande taga båt, redskap eller annat till vedermåle och pant och behålla det, till dess han rätt för sig bjuder. Där fråga är om allmänt kronofiske eller allmänningsfiske, tillkommer sådan rätt allmän åklagare, så ock den, vilken äger nyttja fisket.

Bland myndigheterna hava olika meningar yppats angående tillämpligheten av nu berörda bestämmelser i fall, där utlänning bedriver fiske i det för alla svenska undersåtar öppna fiskevattnet. I en den 23 april 1925 dagtecknad, till jordbruksdepartementet inkommen skrivelse har lantbruksstyrelsen hemställt, att enär ej några bestämmelser finnes, efter vilka straff för obehörigt fiske på svenskt område skulle utmätas, föreskrifter i detta ämne måtte meddelas. Länsstyrelserna å rikets västra kust hava däremot i infortrade utlåtanden över framställningen funnit ifrågakomna stadganden i strafflagen och fiskerättslagen tillämpliga även vid olovligt fiske av utländsk man i Sveriges territorialvatten. I enahanda riktning hava fiskeriintendenterna i södra och västra distrikten uttalat sig i yttrandet, som inkommit med de av länsstyrelserna avgivna utlåtandena.

Ifrågavarande spörsmål har varit föremål för underdomstolarnas prövning i ett av högsta domstolen genom utslag den 14 november 1927 avgjort mål mellan tyske undersåten, sjökaptenen Georg Rebjansky i Wulsdorf—Geestemünde, å ena, och stadsfiskalen G. Falk i Halmstad i egenskap av allmän åklagare, å andra sidan. Av handlingarna i målet, vilka genom utrikesdepartementets försorg befordrats till trycket, inhämtas följande: Sedan uppbringning ägt rum genom den för bevakning mot olaga fiske utsända kanonbåten Svensksund, påstod åklagaren vid rådhusrätten i

Halmstad ansvar å Rebjansky för det denne den 19 januari 1925 med en av honom förd tysk ångtrålare olovligen bedrivit fiske å område mellan Hallands Väderö och Tylö, vilket vore svenskt fiskevatten, samt därvid använt trål som fiskeredskap. Tillika yrkades, att den använda fiskeredskapen samt å trålaren vid dess uppbringande befintlig fångst måtte dömas förbrutna. Rådhusrätten fällde Rebjansky till ansvar dels jämlikt 24 kap. 14 § strafflagen för det han olovligen fiskat i svenskt fiskevatten, dels ock jämlikt 4 och 20 §§ fiskeristadgan den 17 oktober 1900 för det han fiskat med trål. Därjämte förklarade rådhusrätten jämlikt 18 § fiskerättslagen och 24 § fiskeristadgan såväl fångsten som den vid fisket använda trålen förbrutna till åklagaren. Göta hovrätt, där Rebjansky besvårade sig, fann stadgandet i 24 kap. 14 § strafflagen ej vara i förevarande fall tillämpligt, i följd varav rådhusrättens utslag upphävdes, såvitt Rebjansky dömts till straff med åberopat stöd av detta lagrum. Däremot fastställdes utslaget i vad Rebjansky sakfällts enligt fiskeristadgan för fiske med trål. Beträffande målet i övrigt fann hovrätten besvären ej föranleda ändring i rådhusrättens utslag. Två av hovrättens ledamöter förklarade sig fastställa det slut, rådhusrättens utslag innehöle. Högsta domstolen — hos vilken endast Rebjansky besvårade sig och under vars bedömande därför icke kom frågan om tillämpligheten av 24 kap. 14 § strafflagen — fann besvären ej föranleda ändring i det slut, hovrättens utslag innehöle.

Huruvida i nu förevarande fall straff kan ådömas för olovligt fiske i annans fiskevatten — övriga i det föregående omförmälta straffbestämmelser äro i detta sammanhang av mindre intresse — utgör alltså ett spörsmål, som vid domstolarnas prövning blivit på olika sätt besvarat. Uttrycket 'annans fiskevatten' i 24 kap. 14 § strafflagen läser språkligt sett närmast kräva, att fiskerätten å området tillkommer visst rättssubjekt eller i allt fall en begränsad krets av personer. Då fråga är om fiskevatten, där fisket står öppet för varje svensk undersåte, skulle följaktligen stadgandet ej kunna tillämpas. För en sådan tolkning synes stöd ytterligare kunna hämtas från 18 och 19 §§ fiskerättslagen i det att där givna regler om förverkande resp. retentionsrätt icke äro väl lämpade till här ifrågakomma fall.

Emellertid har den av rådhusrätten i Halmstad och en minoritet inom Göta hovrätt hävdade uppfattningen i nu förevarande fråga vid tidigare lagstiftning i detta ämne på visst sätt kommit till uttryck. Förbud för utländsk man att idka fiske i svenskt vatten innefattades i den fiskerättslagstiftning, som gällde närmast före 1896 års lag, eller fiskeristadgan den 29 juni 1852, endast så till vida, att vissa fisken, däribland fisket i öppna havet samt vid kronans havsstränder, skär och holmar, förklarades tillhöra 'varje rikets innebyggare' eller 'varje svensk man'. Något uttryckligt stadgande i avseende å utländsk mans rättsställning fanns således ej heller i denna stadga. Vid granskning den 27 april 1852 av ett inom civildepartementet utarbetat förslag, som i detta hänseende överensstämde med

den senare under året utfärdade stadgan, hade emellertid högsta domstolens flesta ledamöter föreslagit en bestämmelse av innehåll, att det ej skulle vara utlänning tillåtet att å rikets kuster idka sådant fiske, som efter vad i stadgan sades ej hörde under strandäganderätten utan tillkomme alla rikets innebyggare. Med anledning härav yttrade vederbörande departementschef, att då den föreslagna författningen uttryckligen tillerkände dylika allmänna fiskerättigheter endast åt 'rikets inbyggare' eller 'svenske män' och därjämte föreskrev ansvar i allmänhet för fiskande utan rätt eller lov, så hade departementschefen trots vid bestämmelserna i dessa hänseenden kunna bero. — Det straffbud i 1852 års stadga, som av departementschefen åsyftades (29 §), innehöll, att, om någon fiskade utan lov i det fiskevatten, där han ej ägde rätt till det idkade fisket, han skulle ansvara därför efter ty allmänna lagen för varje fall bestämde. I 17, 18 och 20 kap. byggningsbalken återfinnas de föreskrifter i 1734 års lag, till vilka stadgan sålunda hänvisade. Samtliga hava numera ersatts av bestämmelserna i 24 kap. 14 § strafflagen.

I detta sammanhang bör anmärkas, att i ett år 1883 uppgjort förslag till ny fiskeristadga, vilket emellertid icke ledde till vidare åtgärd, fanns intaget ett särskilt stadgande, innefattande förbud för utlänning att fiska på svenskt sjöterritorium, därest ej genom traktat eller annorledes rätt därtill medgivits honom. Även i detta förslag hänvisades i fråga om ansvar för överträdelse av däri meddelade föreskrifter till allmän lag. Rörande nyss berörda bestämmelse, som i motiven förklarades endast utsäga vad väl redan framginge av folkrättens principer, anmärkte dock Konungens befallningshavande i Göteborgs och Bohus län, att någon påföljd ej blivit bestämd för överträdelse därav.

Att säkra hållpunkter saknas för tolkningen av stadgandet i 24 kap. 14 § strafflagen, har under alla förhållanden det nyss berörda rättsfallet utvisat.

I avseende härå må erinras om motsvarande straffbestämmelse i 13 § samma kapitel i fråga om olovlig jakt å annans jaktområde. Att detta uttryck ansetts innefatta jämväl det fall, att utlänning utan lov jagar å Sveriges territorialvatten, framgår otvetydigt av en jämförelse med vissa bestämmelser i lagen den 8 november 1912 om rätt till jakt. Denna lag upptager i 7 § ett mot 1 § fiskerättslagen svarande stadgande, däri säges, att i skärgård på klippor och skär, som ej höra till visst hemman, samt på öppna havet varje svensk man äger rätt att jaga. Vidare stadgas i 22 § första stycket, att, om någon olovligt jagar å annans jaktområde, han skall straffas efter allmän strafflag. Därefter heter det i andra stycket, att, där vid jakten villebråd dödats eller fångats, det skall vara förverkat till jakträttsinnehavaren eller, om jakten skett å område, som i 7 § omförmäles, till kronan. En liknande hänvisning återfinnes i jakträttslagens 23 §. Efter det i första stycket stadgats, att, om någon, som olovligt jagar å annans jaktområde, anträffas å bar gärning, jakträttsinnehavaren eller den, som jorden innehar, ävensom deras folk må av den jagande taga bössa, annan jaktredskap och hundar

till vedermåle och pant samt behålla det, till dess han rätt för sig bjuder, tillägger andra stycket viss skogspersonal jämte allmän åklagare enahanda rätt i fråga om sådant område, som omförmåles i 7 §. Att i båda fallen hänvisningen till denna paragraf avser olovlig jakt av utländsk man, är tydligt. Härutinnan kan i detta sammanhang anmärkas följande.

Jaktstadgan den 21 oktober 1864, vilken innefattade den före 1912 års jakträttslag gällande lagstiftningen i berörda ämne, föreskrev i 4 §, att jakten vore fri för varje svensk man — förutom å område som omförmåles i 7 § av nämnda lag — jämväl på oavvittrad skog samt å viss kronan tillfallen överloppsmark, dock att å överloppsmarkerna icke utan Konungens tillstånd finge anställas jakt efter älg. I 21 och 23 §§, som innehöllo mot 22 och 23 §§ av 1912 års lag svarande bestämmelser, saknades emellertid hänvisning till 4 § i stadgan. Föreskrifterna i detta lagrum övergingo sedermera oförändrade till samma paragraf i ett år 1898 uppgjort förslag till lag om rätt till jakt. I fråga om förverkat villebråd stadgades i förslaget 25 §, att det skulle tillfalla jakträttens innehavare eller, om djuret fällts å mark, därå jakträtten vore kronan förbehållen, åklagaren. Bestämmelsen om retentionsrätt (26 §) var i förslaget så avfattad, att där den, som olovligen jagade å annans mark, anträffades å bar gärning, dylik rätt tillkomme den, som å marken ägde jakträtt, så ock markens innehavare jämte deras folk, samt, om kronan vore jakträttsinnehavare, omförmålta skogspersonal ävensom allmän åklagare. Beträffande frågan, vem förverkat villebråd skulle tillfalla, fann vid granskning av förslaget högsta domstolen bestämmelse saknas för det fall, att olovlig jakt idkats å område, som omförmåltes i 4 §, d. v. s. då utlänning jagat å sådant område, samt då svensk undersåte utan särskilt tillstånd jagat älg å överloppsmark. Och rörande stadgandet om retentionsrätt yttrade domstolen, att det i 26 § använda uttrycket 'är kronan jakträttsinnehavare' syntes mindre lämpligt för det fall, att olovlig jakt ägt rum å sådan kronan tillhörig mark, som omförmåltes i 4 §, därå jakträtten visserligen tillkomme kronan (jfr 1 § i förslaget) men tillika vore fri för varje svensk undersåte. Anmärkningarna föranledde, att i ett genom proposition (nr 58) till 1900 års riksdag framlagt förslag till lag om rätt till jakt ordalagen något jämkades. I detta förslag — som (3 §) ej innehöll några bestämmelser om fri jakt å överloppsmark och därifrån undantog jämväl viss oavvittrad jord — förklarades sålunda (18 §) förverkat villebråd skola tillfalla jakträttsinnehavaren eller, om villebrådet fällts å kronojord, där jakträtten icke tillkomme annan än kronan, åklagaren. Likaledes hette det nu i bestämmelsen om retentionsrätt (19 §), att skogspersonalen och allmän åklagare skulle äga dylik rätt å kronojord, där jakträtten icke tillkomme annan än kronan. Sedan det sålunda framlagda förslaget till följd av kamrarnas skiljaktiga beslut förfallit samt med anledning därav underkastats vissa jämkningar, vilka dock ej berörde nu ifrågakvarande delar, blev förslaget ånyo föremål för granskning av högsta domstolen. Därvid

yttrade domstolen, att det i 18 och 19 §§ förekommande uttrycket 'kronojord, där jakträtten icke tillkommer annan än kronan,' icke syntes tillräckligt tydligt angiva vad därmed avsåges, eller dels kronojord, där jakträtten tillkomme kronan, dels sådan jord, som omförmältes i 3 §. På grund av denna erinran intogs i 18 och 19 §§ av ett vid 1901 års riksdag (proposition nr 6) framlagt förslag sådan hänvisning, varom här är fråga. Det var från 1901 års förslag — vilket ej heller vann riksdagens godkännande — som motsvarande hänvisning därefter inkom i 1912 års lag.

Enligt dennas ursprungliga lydelse fick ej utan tillstånd av Konungen jakt efter älg eller björn anställas å område, där eljes efter vad förut sagts jakten jämlikt 7 § var fri för varje svensk man. Till sådant område hänfördes även här viss oavvittrad mark, vilket förhållande emellertid upphörde genom 1927 års lagändring. I samband därmed borttogs jämväl nyssberörda inskränkning, vilken härefter skulle blivit utan praktisk betydelse. I det till lagrådet remitterade lagförslaget i ämnet hade tillika utslutits den i 22 § förekommande hänvisningen till 7 §. Med anledning härav yttrade lagrådet, att i uppräkningsfallet, då villebråd skulle förklaras förverkat till kronan, borde i överensstämmelse med gällande lag medtagas även det fall, då jakten skett å område, som i sistsagda paragraf omförmältes. Med hänsyn till den föreslagna begränsningen av innehållet i samma paragraf skulle visserligen betydelsen av en dylik hänvisning bliva skäligen ringa; den skulle nämligen endast komma att avse olovlig jakt av utländsk man. Men då i 23 § andra stycket bibehållits dylik hänvisning, syntes konsekvensen fordra, att så skedde även i 22 §.

Till belysning av fiskerättslagens ståndpunkt i nu berörda hänseende må framhållas, att fiskeristadgan av den 29 juni 1852 överhuvud ej, där fiske bedrivits utan lov, upptog något stadgande angående förverkande av fångsten resp. retentionsrätt. I fråga härom gällde blott specialbestämmelser i 17 kap. 3 § byggningsbalken beträffande det fall att fisket ägde rum i fiskelek. Att ej heller i den jakträttslagstiftning, som gällde vid tiden för tillkomsten av fiskerättslagen, fanns någon motsvarighet till hänvisningen i 22 och 23 §§ av 1912 års jakträttslag har jag nyss haft anledning beröra.

Uppenbarligen är det mindre tillfredsställande, att 24 kap. 14 § strafflagen, jämförd med de stadganden i fiskerättslagen som hänföra sig till olovligt fiske, kan föranleda till sådan tolkning att en utlänning utan risk att varda fälld till ansvar kan överträda det för annan än svensk undersäte gällande förbudet att fiska inom Sveriges territorialvatten. Denna utgång förefaller desto mer onöjaktig som i flertalet främmande stater, däribland våra närmaste grannländer, en dylik överträdelse ingalunda går fri från straff. Frågan är numera av ej oväsentlig praktisk betydelse. Sålunda är det väl bekant, att under senare tid å vissa orter vid västkusten i ganska stor omfattning förekommit intrång från utländska fiskares sida. Även om därvid i allmänhet varit fråga om fiske med redskap, vars användning i allt fall medför ansvar enligt fiskeristadgan, lär det knappast vara lämpligt, om

endast under denna förutsättning straffpåföljd inträder. Härvidlag kan anmärkas, att på grund av särskilda kungörelser exempelvis det i fiskeristadgan (4 §) upptagna allmänna förbudet mot fiske med trål icke är undantagslöst gällande. Åtgärd synes alltså vara påkallad i syfte att straff för olovligt utövande av fiske må bli ådömt även i nu avsedda fall.

För detta ändamål torde icke vara erforderligt att ändring vidtages i 24 kap. 14 § strafflagen. Väl synes i och för sig hinder ej möta mot att uttrycket: 'Den, som olovligen fiskar i annans fiskevatten' ersättes med: 'Den, som olovligen fiskar i vatten, där han ej äger rätt att idka fiske', eller något liknande uttryck. Härav skulle emellertid följa, att en motsvarande ändring finge vidtagas i 13 § samma kapitel, kanske ock i 22 och 23 §§ jakträttslagen. Syftet lärer lika väl kunna vinnas genom en mindre omfattande åtgärd.

I det föregående har jag antytt min uppfattning att den restriktiva tolkning av stadgandet i 24 kap. 14 § strafflagen, vilken gjorts gällande vid prövningen av omförmälda rättsfall, väsentligen föranletts av den — vid jämförelse med motsvarande bestämmelser i jakträttslagen — i viss mån ofullständiga lydelsen av 18 och 19 §§ fiskerättslagen. Jag har därför funnit mig böra föreslå, att i analogi med avfattningen av 22 och 23 §§ jakträttslagen hänvisning beträffande sådant vatten, som i 1 § fiskerättslagen avses, införes i 18 och 19 §§ samma lag. Väl vinnes ej därigenom full motsvarighet till bestämmelserna i nyssnämnda båda paragrafer i jakt-rättslagen, i det att uttrycket 'annans jaktområde' i 22 § av denna lag motsvaras i 18 § fiskerättslagen av 'fiskevatten, där han ej äger rätt till det idkade fisket'. Då emellertid de med 24 kap. 14 § strafflagen korresponderande orden 'annans fiskevatten' återfinnas i 19 § fiskerättslagen, synes någon jämkning ej böra ske av uttrycket i 18 §, vilket torde äga en viss betydelse med hänsyn till det särskilda straffbudet för den, som olovligen sätter ut fast fiskeredskap i vatten, där varje svensk undersäte äger rätt att fiska. — På grund av sambandet mellan 1 och 6 §§ fiskerättslagen torde hänvisning böra ske jämväl till sistnämnda lagrum.

De av mig nu förordade ändringarna i 18 och 19 §§ fiskerättslagen torde desto hellre kunna vidtagas, som förtydligande av bestämmelserna däri synes påkallat även oavsett den ovisshet, som är förbunden med tolkningen av uttrycket 'annans fiskevatten' i 24 kap. 14 § strafflagen.

Före den år 1927 genomförda lagändringen var enligt 22 § jakträttslagen fångst, som olovligen skedde å område varom förmåles i 7 § samma lag, förverkat till åklagaren. Enligt den nuvarande lydelsen tillfaller däremot fångsten kronan. Såsom skäl för ändringen hava åberopats de grunder, som numera anses böra i allmänhet medföra upphävande av åklagares rätt till bötesandelar samt till beslagttaget och förverkat gods. Samma grunder torde föranleda, att vid intagande i 18 § fiskerättslagen av en särskild förverkande-bestämmelse för det fall, att olovligt fiske bedrives i vatten, som avses i 1 eller 6 § av lagen, fångsten bör förklaras tillkomma kronan. Härtill

synes desto mera vara skäl som de böter, vilka vanligen samtidigt skola ådömas, odelade tillfalla kronan. Följdriktigheten synes kräva, att i samband med en dylik lagändring fångsten förklaras skola tillfalla kronan jämväl vid olovligt fiskande i allmänt kronofiske, för vilket fall den efter nu gällande lag går till åklagaren.

Den befogenhet att vid olovligt fiske å område, som i 1 eller 6 § fiske-rättslagen sägs, av den fiskande taga båt, redskap eller annat till vedermäle och pant, varom uttryckligt stadgande skulle införas i 19 § fiskerättslagen, torde böra tillkomma allmän åklagare.

Ifrågavarande ändringar synas icke lämpligen kunna träda i kraft förr än den 1 januari 1929. De torde nämligen föranleda ändring jämväl av reglerna i fiskeristadgan om fördelning av förverkad egendom m. m. Och sistnämnda ändring, som lär bli föremål för överbäggande inom jordbruksdepartementet, bör tydligen träda i kraft samtidigt med de beträffande fiske-rättslagen nu föreslagna ändringarna.

Någon särskild bestämmelse torde knappast vara erforderlig för reglering av spörsmålet i vad mån den nya lagen, såvitt angär rätten till förbruten egendom eller dess värde, skall vid bedömande, som äger rum efter det lagen trätt i kraft, vinna tillämpning jämväl i fråga om påföljd för olovligt fiske, som skett före ikraftträdandet. Då efter begäendet av brott, som föranlett bötesstraff eller förverkande av gods, lagändring trätt i kraft beträffande fördelningen av böterna och av värdet av det förbrutna godset, har högsta domstolen i rättsfall från senare tid härutinnan — vid fastställande av hovrätts utslag i övrigt — ex officio tillämpat den lag, som gällde vid meddelandet av det första fällande utslaget i målet. Ej heller var till den år 1927 antagna lagen om ändrad lydelse av vissa paragrafer i jakträttslagen fogad någon särskild övergångsbestämmelse.

I enlighet med de av mig nu angivna grunder har jag låtit inom justitiedepartementet upprätta förslag till *lag om ändrad lydelse av 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 (nr 42 s. 1) om rätt till fiske.*»

Föredraganden uppläser härefter berörda förslag av den lydelse, bilaga¹ till detta protokoll utvisar, samt hemställer, att lagrådets utlåtande över förslaget måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälta ändamål inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen bifaller Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten.

Ur protokollet:
E. Lindström.

¹ Denna bilaga, vilken är lika lydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här utslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 5 mars 1928.

Närvarande:

justitierådet VON SETH,
justitierådet WEDBERG,
regeringsrådet PLANTING-GYLLENBÅGA,
justitierådet ALEXANDERSON.

Enligt lagrådet tillhandakommet utdrag av protokollet över justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet den 24 februari 1928, hade Kungl. Maj:t förordnat att lagrådets yttrande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamål inhämtas över upprättat förslag till *lag om ändrad lydelse av 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 (nr 42 s. 1) om rätt till fiske.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av ledamoten å justitiedepartementets lagavdelning, hovrättsassessorn Ragnar Gyllenswärd.

Lagrådet lämnade förslaget utan anmärkning.

Ur protokollet:
Oskar Adelson.

*Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför
Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å
Stockholms slott den 9 mars 1928.*

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena LÖFGREN, statsråden
THYRÉN, RIBBING, GÄRDE, PETTERSSON, ROSÉN, HAMRIN, LYBERG, VON
STOCKENSTRÖM.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Thyren, anmäler lagrådets den 5 mars 1928 avgivna utlåtande över det den 24 februari 1928 till lagrådet remitterade förslaget till *lag om ändrad lydelse av 18 och 19 §§ i lagen den 27 juni 1896 (nr 42 s. 1) om rätt till fiske*; därvid föredraganden hemställer att förslaget, som av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställa förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

E. Lindström.